

Puiuțul căscă din nou, se dădu jos din pat și își târâi picioarele pe hol, după mama ei, până la baie.

„Mami, spuse ea, de ce aveți nevoie de un nou bebe?”

„Nu *avem nevoie* de un nou bebe, Puiuțule”, spuse Mama, ciupind năsucul copilei.

„Noi *ne dorim* un bebe nou, la fel cum te-am dorit și pe tine.

Tu ești darul lui Dumnezeu.

Acum avem două daruri!”

Tatăl o ajută să se îmbrace pentru biserică.
„Tati”, spuse ea, „dacă nu ne place noul bebe, îl putem trimite înapoi?”

„Nu, micuțo.

Darul pe care Dumnezeu ni-l trimite nu trebuie trimis înapoi.
El ni te-a dăruit pe tine. Acum avem două daruri!”

„Micuțo”, spuse Tatăl mai târziu, „înțelegi ce minune se va întâmpla? Vei fi sora mai mare! Noul bebe te va iubi, la fel ca noi!”

„Așa va fi?”, întrebă Puiuțul.

„O, da!”, răspunseră la un loc Tatăl și Mama.

„Vei putea să te joci cu bebelușul”, spuse Mama gâdilind-o.

„Și o să-l înveți cum să spună «te rog» și «mulțumesc», și să nu vorbească cu gura plină”, adăugă Tatăl.

